

bringe Landet fremad. Maaſte denne Miſtillid vil have endnu værre Følger, det er meget muligt, og jeg har allerede tilladt mig at ſige, at det kan ſte, at det, at Regjeringen, trods den Stemning, den veed den har imod ſig i Flertallet af Landets Befolkning og i Flertallet af dette Things Medlemmer, forbliver under diſe Forhold, hvor dens Fratræden ganſke ſikkert vilde have aabnet Veien til en fredelig Udgang — jeg ſiger, det kan viſe ſig, at dette maaſte inden altfor lang Tid kan medføre en ny Konflikt. Men ſelv om det ikke medfører en ny Konflikt, ſaa vil det dog altid medføre Et, og det er, at Landet kommer til at ſavne den Energi i Fremſkridtet og den Ro og Sundhed i Udvillingen, ſom det kun kan ſaae, naar det har en Regjering, der ſtaar i et ſaadant Forhold til Thingene, ſom forudsættes i ſelve Forfatningen, nemlig, at den vil kunne ſamvirke med hele Rigsdagen og ikke blot med den enkelte Uſdeling af den, der ſtaar i et ſjernere Forhold til Folket.

Sluttelig er jeg nødt til at henvende et Par Ord til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) og til enkelte Medlemmer, der have udtalt ſig paa ſamme Maade ſom han. Jeg tillaa, at det vilde have glædet mig, om det ærede Medlem havde anvendt ſine Kræfter til, enten ſom jeg at klare ſin Stilling, eller, hvis han vilde dette, til ſin Forhandling med Regjeringen alene, eller til at udtale en Miſbilligheſe mod Regjeringen, ſaaledes ſom han tidligere ſtærkt har gjort; men det har det ærede Medlem ikke gjort. Jeg har med megen Omhu undgaaet Angreb paa det ærede Medlem og hans Meningsſkæller i mit første Foredrag, da jeg ikke tror, at diſe Angreb ere til nogenſomhelſt Nytte. Jeg har ikke gjort det, fordi jeg tror, at det er langt fra, at ſaadanne Angreb, reitede imod tidligere Meningsſkæller her i Thinget, geraade enten Thinget eller Landet til Glæde eller Ære; jeg har troet det rigtigere fuldſtændig at tie derom. Derfor har jeg, da jeg talte første Gang, kun talt om vor Stilling til Regjeringen og vore Forhaabninger om Fremtiden, om hvad vi ville, og hvad vi haabe at kunne ſætte igjennem. Dette har det ærede Medlem ikke gjort, og det ærede Medlem tvinger mig derfor meget imod min Villie til at komme nærmere ind paa hans Politif. Det ærede Medlem har holdt et langt Foredrag den anden Dag efter Forhandlingens Begyndelſe, og dette Foredrag var ſaa godt ſom udelukkende en Række haarde og bittere Angreb paa det Parti, han tidligere tilhørte. Jeg havde ventet, at der derefter var kommen et Angreb paa den Regjering, ſom han tidligere har beſjæmpet, men det ſom det ikke; derimod ſom der en meget ydmyg Forhandling med Regjeringen (Udfrydſelſe af Berg). Jeg ſiger ikke, at det ærede Medlem er ydmyg, men en ſaa ærbødig Tone har jeg aldrig hørt lige overfor nogen Regjering ſom den, hvori det

ærede Medlem talte i ſit Foredrag. Det ærede Medlem bønſaldt og bad, om Regjeringen endelig vilde ſige ham og hjælpe ham til det og det. Der var tuſinde Smaapillerier, ſom jeg i Almindelighed neppe tror, at nogen Rigsdag forhandler med Regjeringen, med mindre der beſtaar et ligefremt fjælent Tillidsforhold — jeg veed ikke, hvor fjælent Forholdet i dette Tilfælde er — men ikke deſto mindre har det ærede Medlem fundet det rigtigst under diſe Forhold, hvor det viſtnok for Thingets og Folkets Værdigheds Skyld var heldigere at tale mindre bedende til Regjeringen, at tale paa denne Maade. Det ærede Medlem ſlog ind paa et Sprog til Regjeringen, ſom det forbaufede mig, det maa jeg tillaa, at høre. Det var den anden Del af hans Foredrag. Dette indeholdt ikke andet end stærke og lange Angreb paa os og en ydmyg Henvendelſe til Regjeringen om en Maſſe Smaating, og ſaa til Slutning en Bemærkning til Udenrigsministeren om, at denne endelig ikke maatte tro, at han ved Spørgsmaalet om Nordſlesvigerne vilde berede den ærede Miniſter nogenſomhelſt Forlegenhed. Jeg ſiger udtrykkelig, at den Politif, ſom de ærede Medlemmer og ſærlig det ærede Medlem følger — jeg maa nok henvende mig til det ærede Medlem; da han har taget Ordet fra ſin Side og beſtændig henvendt ſig til mig, ſkjøndt med Urette, maa jeg ligeledes henvende mine Bemærkninger til ham. Jeg har ikke angrebet det ærede Medlems Politif med en Stavelſe, jeg har ſlet ikke omtalt den. Det, jeg har omtalt, har ikke det Mindſte med det ærede Medlems Politif at gjøre. Jeg har omtalt vor Politif, jeg har omtalt Regjeringens Politif, og jeg har endelig talt om en Politif, ſom ſtrax efter den proviſoriſte Finantslov vilde have ſlaaet ind paa en Bei, der i ſine Konſekventer vilde blive meget alvorlig og vanſkelig i forſjellige Henseender. Men det er ikke det ærede Medlems Politif; den har ikke det Mindſte dermed at gjøre. Det ærede Medlem vil tillade mig, at jeg for at gjøre det fuldſtændig klart og forebygge enhver Miſforſtaelſe beder ham følge mig en lille Smule tilbage i hans Politif. Det ærede Medlems Politif var iſſor den 7de November at ſtemme med os, ſkjøndt han da kunde have ſtandſet os paa den Bei, vi vilde gaa. Den 8de November, da han kunde have proteſteret, uden at en Proteſt havde været unyttig, var hans Politif den, ikke at ſtemme. Det er den Stilling, ſom han ſelv officielt har kaldt ſin Neutralitet. Ja, endnu iſſor kunde han ſige: „Min Neutralitet“ ganſke i Alvor; men i Alar bristede Alvooren, han kom ſelv til at le, da han ſagde: „Min Neutralitet“; thi det er kun en pletteret Neutralitet. Nu ſiger jeg: Førſt da det ærede Medlem naaede Marts, da der ingen Fare mere var paa Færde for Samfundet, og heller ikke for det ærede Medlem, førſt da kom Tapperheden, da optraadte han og ſtemte mod enhver Bevilling til denne Regjering. Nu, dette vil jeg